

2

Sněžit začalo dopoledne. Všiml jsem si toho začátkem druhé vyučovací hodiny – měli jsme zrovna biologii – ale dost možná začalo chumelit už koncem první hodiny. Sněhu je nějaký rozvrh úplně ukradený. Vločky se zpočátku snašely klidně a mírumilovně a za poslední měsíc sněžilo docela hodně, takže jsem tomu nevěnoval moc pozornost. Byly to takové ty malé vločky, co připomínají krystalky cukru. Během třetí hodiny se ale vločky zvětšily a přestaly vypadat nevinně. Začalo se o tom mluvit.

„Myslíš, že nás pustí domů dřív?“ zeptal se Petr, zatímco jsme si balili věci a chystali se k přesunu na španělštinu.

Podíval jsem se z okna a zvažoval situaci. Chumelilo opravdu hustě a na parapetu už byla skoro pěticentimetrová vrstva.

„Možná jo,“ řekl jsem. „To ta vánice má být až tak vážná?“

„Strašlivá. Meteorologický ústav vydal výstrahu. Kdes prosím tě byl?“

„Nikde. Škola, trénink, úkoly a tak dále. Sorry, že nesleduju předpověď počasí.“

„No, občas by ses na ni kouknout mohl,“ řekl Petr. „Aby ses tu neproducíroval v converskách, když se sem žene nor'easter.“

Sklopil jsem zrak ke svým teniskám. „No, jestli to má být až takhle vážný, tak nás asi pustí.“

„Doufám, že máš pravdu, Weems.“

Jmenuju se Scotty Weems. Víc se mi líbí Scotty, ale většina lidí, dokonce i kamarádů, mi říká Weems. Nejspíš je to kratší a někteří si možná myslí, že to zní legračně. Zas až tolik mi to nevadí, jsem rád, že žádná z těch přezdívek na téma skot se nikdy neujala.

Jakožto sportovec jsem se každopádně se svým příjmením smířil už dávno. Už jako malý kluk jsem ho při softbalu slyšel hřímat pokaždé, když se mi něco povedlo, a taky pokaždé, když jsem něco zvoral. Dneska ho mám na zádech basketbalového dresu. Občas si představuju, že jednoho dne ho budou diváci skandovat z tribuny: Weems! Weems! Weems! Z úst skandujících fanoušků zní dobře každé jméno.

Takže tohle jsem tedy já. Budu takový váš průvodce tímhle příběhem. Ostatní to sice možná viděli trochu jinak a někdo jiný by třeba byl lepší vypravěč, ale nemáte na výběr. Už jen proto, že ne všichni z nás to přežili.

Bylo úterý, a než se nám obloha začala sypat na hlavu, zajímalo mě hlavně nadcházející zahájení basketbalové sezóny. Ten večer se měl hrát první zápas, domácí proti Canterbridge. Takže když se Petr zeptal „myslíš, že nás pustí dřív“, já jsem slyšel „myslíš, že ten zápas zruší?“ Od samého začátku jsme se tudíž na věc každý dívali úplně jinak.

Petr Dubois byl jeden z mých nejlepších kamarádů, spolu s Jasonem Gillispiem. My tři jsme bez sebe nedali ani ránu. Petr byl prostě normální kluk. To byla vlastně taková jeho role. Může znít divně, že je někdo známý tím, co není, jenže Petr prostě nebyl ani sportovní maniak, ani vítěz biologické olympiády, nebyl děsně in, ani prudce geniální. Obyčejný druhák. Poslouchal normální rockovou hudbu a nosil to, co zrovna dostal na Vánoce nebo k narozeninám. I takoví jsou potřeba, jinak by byla škola plná soupeřících partiček složených ze samých cvoků oblečených každý do své „uniformy“, kteří usilují o to, aby jejich hudba hrála hlasitěji než ta vaše.

Pro Petra představovaly odpadnuté hodiny příležitost být dřív doma a moci strávit více času hraním videoher a pojidáním pizze šneků. Pro mě to však znamenalo, že nebudu moci zúročit ty hodiny strávené na trénincích, všechny ty hody s výskokem, které jsem provozoval v tělocvičně a na příjezdové cestě a na dvoře za knihovnou. Znamenalo to ztratit náskok před ostatními hráči na pozici střelejícího rozehrávače, dovolit jim uchovat si veškeré své minuty na palubovce, či dokonce ukousnout si část z mých.

„Určitě nám zruší zápas,“ vysvětloval jsem Petrovi. „To je na beton.“

„A jo,“ odpověděl. „To je ale pech.“

Petr basket nehrál, aspoň ne v týmu. Ani Jason. Kamarádili jsme se spolu odjakživa, byli to kluci z naší ulice, se kterými jsem jez-

dil na kole po hřbitově, když nám bylo asi tak devět. Maminky nás tam posílaly, protože je lepší jezdit na místě, kde jsou mrtví všichni ostatní, než na silnici, kde bychom brzy skončili pod koly auta my.

Je nejspíš trochu divné mít pořád ty samé kamarády, jako když jste byli malí. Ne že byste se na střední nutně museli posunout dál, ale rozhodně k tomu máte příležitost. A většina sportovců drží pospolu. Jenomže já jsem se do školního týmu dostal jako druhák, takže jsem tam byl tak trochu za outsidera. Bylo nás tam jenom pár a já jsem nebyl žádná hvězda jako Kyle, ani jsem pořád jenom nevysedával na lavičce jako Joey.

Hrál jsem druhého rozehrávače a ve středu dění jsem nebyl ani obrazně. Ale já jsem ani neměl potřebu družít se s ostatními hráči. Však oni si mě ještě oblíbí, až se dostanu mezi pěťici, která zahajuje zápas – což byl můj cíl pro nastávající sezónu. A pokud jde o moje opravdové kamarády – Petra, Jasona a možná ještě Erika, když mu zrovna nic nepřelétlo přes nos – těm jsem nic dokazovat nemusel. Kvůli nim jsem nemusel proměnit 40% hodů z prostředku hřiště. Kvůli nim jsem nemusel skórovat vůbec.

„Řeknu ti jedno,“ prohlásil Petr, když jsme se v učebně španělštiny usadili každý na své straně uličky. „Ať se ta vánice neopovazuje ohrozit tu páteční diskotéku. Tentokrát si to totiž rozdáme.“

„Jasně, doma s vlastní pravačkou,“ setřel jsem ho, protože něco takového jsem mu přece nemohl přiznat.

„Tak to ani náhodou,“ řekl Petr a chtěl něco dodat, nejspíš něco o tom, že tam přece bude Marissa a jestli už jsem zapomněl, že se jí minulý týden dostal pod tričko. Kdyby se na to zeptal, má odpověď by zněla: „Jak bych mohl, vždyť od té doby nemluvíš o ničem jiném.“ Jenomže zvonek ho uřal v půlce věty.

„Hola, třído“ pozdravila nás paní učitelka Chaneyová svým charakteristickým pološpanělským pozdravem.

„Hola, Señora Chaney,“ ozvalo se hlavně od holek. Některé krčily nos, jak se pokoušely o drnčivé R.

Podíval jsem se přes uličku na Petra. Vykulil oči, nahrbil ramena a vrhl na mě takový ten pohled „Však víš, jak to myslím, ne?“ Věděl jsem, ale ta diskotéka se nikdy nekonala. Když na to dnes pomyslím, vždycky se trochu zachvěju, protože si vzpomenu, co se konalo. Před očima mi naskočí obraz černého kouře a promodralé kůže.

Ale to už zase strašně předbívám. Vždyť jsem vám ještě ani nepředstavil všechny aktéry. Po hodině jsme se potkali s Jasonem. To už nikdo nemluvil o ničem jiném než o té chumelenici. Tou dobou už padaly hotové bílé stěny, vypadalo to jako záclony vzdouvající se ve větru. Ale Jason chtěl mluvit o tom svém veledíle, o tom směšném *Flammenwerferu*.

Flammenwerfer byla motokára. Teda časem měla být. Jason se ji pokoušel dát dohromady během dílen. Její výrobou strávil prakticky všechny hodiny, takže pokud by nefungovala, z dílen by propadl. Navíc si nenechal vymluvit, že bude prostě vymazlená. Teda pokud ji dokončí, pokud bude fungovat, pokud...

„No tak, chlapi,“ hučel do nás. „Budem mít dílnu jenom pro sebe.“

Tím myslel, že budeme moct používat veškeré nářadí a přístroje a možná si posloužit i nějakým materiálem, který tam kvůli svým výrobkům nanosili ostatní.

Flammenwerfer znamená německy *vrhač plamenů*. To vím jenom proto, že mi to Jason řekl. Německy neumím, mám dost co dělat se španělštinou. Ale on mi to řekl, a řekl to taky každému, koho

znal, a rozhodně ne jenom jednou. Když se řekne německá zbraň, vybaví se vám druhá světová válka, atomová bomba a všechny ty válečné filmy. Něco to o Jasonovi vypovídá. Ne že by to byl nácek nebo tak něco, ale odjakživa ho fascinovala válka, zbraně a tak.

Být posedlý chlápky v uniformě, když je člověku deset, je jedna věc – to jsme koneckonců byli všichni – ale v patnácti? To už je možná tak trochu varování, jestli víte, jak to myslím. Z Jasona měli někteří poněkud nahnáno, ani ne tak spolužáci, jako spíš učitelé. Po pravdě řečeno, nejspíš bych z něj měl taky trochu respekt, kdybych ho neznal od malička.

Když už jsme u toho: měl na sobě modré tričko s dlouhým rukávem a nápisem „Dlouhý dosah – druhé nejlepší řešení, když nemůžete být přímo na místě“. Myslím, že původně to byl slogan výrobce vysílaček, ale na tričku se pod nápisem skvěl obrázek odstřelovací pušky.

„Já nemůžu, kámo,“ vysvětloval jsem mu. „Večer mám zápas.“

Vteřinu či dvě bylo ticho. Dokázali se nesmát ani neobrátit oči v sloup, ale já jsem stejně věděl, co si myslí. „Teda možná,“ dodal jsem. Samotného mě překvapilo, jak omluvně to znělo, a snad právě proto jsem si vysloužil odpověď.

„Ten se rozhodně konat nebude,“ řekl Jason a máchl rukou směrem k oknu a metelici za ním. Nemusel jsem se tím směrem ani dívat, abych věděl, že má pravdu, ale stejně mě svým způsobem otrávil, jak nad tím prostě jen máchl rukou, jako by nějaký zápas ani nestál za řeč. Vždyť je to první zápas sezóny, pomyslel jsem si. To přece nejde odbýt mávnutím ruky, jako by to byla nějaká moucha.

„No tak, kluci,“ nedal se Jason. „Už je skoro hotová. Brzo už budu moct znova vyzkoušet motor.“

„Jo,“ Petr na to, „a pak už jenom vymyslet nějakej novej způsob, jak ho připevnit k těm zatracenejm kolům. Pokud teda bude vůbec fungovat.“

„Ale no tak... Proč hned všechno vidíte tak černě?“ bránil se Jason naoko uraženě. „Žádný pokud, ale až. Až bude fungovat.“

„Spíš až vybuchne,“ přisadil jsem si.

„No,“ zazubil se Jason, „přinejmenším se bude na co koukat.“

„Ale jo, však já ty prsty stejně nepotřebuju,“ souhlasil jsem.

To už jsme jen tak vtipkovali, v podstatě to znamenalo, že jsme domluveni. Nemohli bychom si ho takhle dobírat a pak ho v tom nechat. Těžko se mi vysvětluje proč vlastně – asi že už by to bylo trochu moc. Oba jsme se smířili s tím, že pravděpodobně zůstaneme a pomůžeme mu, ještě však bylo potřeba probrat pár organizačních záležitostí, pár potenciálních výmluv.

„No, já ti nevím,“ řekl jsem. „Jestli nás pustí dřív, tak žádný pozdější autobus nepojede.“

„Ále, to je v pohodě. Táta nás vyzvedne. Má nákladák – s pohonem na všechny čtyři kola – a dneska pracuje nějaký tři kilásky odsud. V Cantonu, hnedka za řekou.“

Naše škola byla tak trochu uprostřed ničeho. Obklopovala ji rozsáhlá plocha bývalých polí. To je dost důležité a ještě se k tomu dostanu. Prozatím vám stačí vědět, že tři kilometry bylo asi tak nejbliž, co se někdo mohl nacházet.

„Nehodlám tady strávit celou noc,“ přidal se Petr.

„Skončí nejpозdějc ve čtyři.“

„Hm,“ zvažoval jsem další možnou překážku, „ale bude dílna vůbec otevřená? Holloway pojede domů stejně jako všichni ostatní.“

„Děláš si ze mě srandu? Ten je blahem bez sebe, když tam někdo zůstane ve svém volném čase.“

To byla pravda. Dědula se mohl rozplynout štěstím při se-
bemenším náznaku, že jeho předmět někoho zajímá. Jason se
na chvíličku odmlčel a pak Hollowayovým hlasem pronesl: „Pak
za sebou zamkněte.“

Mrkl jsem na Petra a ten pokrčil rameny. Jasonova stará racho-
tina neboli zárodek motokáry sice nebyla nic moc, jenomže ani
jeden z nás neměl na odpoledne žádné bůhvíjak vzrušující plány.
Můj zápas se konat nebude a pro Petra to bylo prostě úterý jako
každé jiné.

„No tak dobře,“ řekl jsem nakonec, „ale počkejme aspoň, než
to vyhlásí.“

Věděli jsme, že každou chvíli se ozve hlášení. Napřed nejspíš
oznámí, že zápas se ruší, a potom, že zbytek vyučování odpadá.
Reproduktor byl hned nad námi. Zatím však mlčel, a tak jsme se-
bou museli hodit, abychom byli na další hodině před zvoněním.